

Sentencja

Artykuły 5, 13 i 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku art. 7, art. 19 ust. 2 oraz art. 21 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa krajowego, które nie przewiduje zaspokojenia, tak dalece jak to możliwe, podstawowych warunków bytowych obywatela państwa trzeciego, jeżeli:

- obywatel ten zaskarżył wydaną wobec niego decyzję nakazującą powrót;
- pełnoletnie dziecko tego obywatela państwa trzeciego cierpi na ciężką chorobę;
- obecność wspomnianego obywatela państwa trzeciego u boku tego pełnoletniego dziecka jest niezbędna;
- na rachunek owego pełnoletniego dziecka został wniesiony środek odwoławczy od wydanej wobec niego decyzji nakazującej powrót, której wykonanie mogłoby narazić to dziecko na poważne ryzyko istotnego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia; a
- ów obywatel państwa trzeciego jest pozbawiony środków umożliwiających mu samodzielne zaspokojenie swoich potrzeb.

(¹) Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – Vos Aannemingen BVBA / Belgische Staat

(Sprawa C-405/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 17 ust. 2 lit. a) – Prawo do odliczenia podatku naliczonego – Usługi, które przyniosły korzyść również osobom trzecim – Istnienie bezpośredniego i ścisłego związku z działalnością gospodarczą podatnika – Istnienie bezpośredniego i ścisłego związku z jedną lub kilkoma transakcjami objętymi podatkiem należnym]

(2020/C 399/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vos Aannemingen BVBA

Strona przeciwna: Belgische Staat

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż poniesione przez podatnika będącego deweloperem wydatki z tytułu kosztów reklamy, kosztów administracyjnych i prowizji agentów nieruchomości, jakich dokonał on w ramach sprzedaży mieszkań, przynoszą korzyść również osobie trzeciej, nie stoi na przeszkodzie możliwości pełnego odliczenia przez tego podatnika podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu owych wydatków, jeżeli, po pierwsze, istnieje bezpośredni i ścisły związek pomiędzy wspomnianymi wydatkami a działalnością gospodarczą podatnika, oraz po drugie, korzyść, jaką osoba trzecia uzyskuje, ma charakter drugorzędny względem potrzeb przedsiębiorstwa podatnika.

- 2) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej przez dyrektywę 95/7, należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż wydatki poniesione przez podatnika przynoszą korzyść również osobie trzeciej, nie stoi na przeszkodzie możliwości pełnego odliczenia przez tego podatnika podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu owych wydatków, w przypadku gdy wydatki te nie należą do kosztów ogólnych podatnika, lecz są kosztami przypisanymi do określonych transakcji objętych podatkiem należnym, o ile owe koszty zachowują bezpośredni i ścisły związek z zawieranymi przez podatnika transakcjami podlegającymi opodatkowaniu, czego ustalenie w świetle wszelkich okoliczności, w jakich owe transakcje przebiegały, należy do sądu odsyłającego.
- 3) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej przez dyrektywę 95/7, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy osoba trzecia czerpie korzyść z wydatków poniesionych przez podatnika, okoliczność, iż podatnik ma możliwość obciążenia tej osoby trzeciej częścią poniesionych w ten sposób wydatków, stanowi jeden z elementów – wraz ze wszelkimi innymi okolicznościami, w jakich przebiegały rozpatrywane transakcje – które sąd odsyłający powinien wziąć pod uwagę przy określaniu zakresu przysługującego podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – NMI Technologietransfer GmbH / EuroNorm GmbH

(Sprawa C-516/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Artykuły 107 i 108 TFUE – Rozporządzenie (UE) nr 651/2014 – Wyłączenie niektórych rodzajów pomocy zgodnych z rynkiem wewnętrznym – Załącznik I – Małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) – Definicja – Kryterium niezależności – Artykuł 3 ust. 1 – Przedsiębiorstwo samodzielne – Artykuł 3 ust. 4 – Wyłączenie – Pośrednie kontrolowanie 25 % kapitału lub praw głosu przez organy państwowe – Pojęcie „kontrolowania” i „organów publicznych”]

(2020/C 399/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NMI Technologietransfer GmbH

Strona pozwana: EuroNorm GmbH

Sentencja

Artykuł 3 ust. 4 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który wyklucza możliwość uznania przedsiębiorstwa za MŚP, w sytuacji gdy organ przedsiębiorstwa, który objął zasadniczą część jego kapitału zakładowego, nie będąc uprawnionym do sprawowania nad nim bieżącego zarządu, jest złożony w większości z członków reprezentujących organy publiczne w rozumieniu tego przepisu, wobec czego owe organy sprawują wspólnie, ze względu na sam ten fakt, pośrednią kontrolę, w rozumieniu tego przepisu, nad tym pierwszym przedsiębiorstwem, przy czym:

- po pierwsze, zawarte w tym przepisie pojęcie „organu publicznego” powinno obejmować podmioty takie jak uniwersytety i placówki szkolnictwa wyższego, jak też izbę handlowo-przemysłową, skoro podmioty te zostały utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb leżących w interesie ogólnym, mają osobowość prawną i są w przeważającej części finansowane bądź kontrolowane, bezpośrednio lub pośrednio, przez państwo, jednostki samorządu terytorialnego lub przez inne organy publiczne, przy czym bez znaczenia jest w tym względzie okoliczność, że osoby powołane na wniosek tych organów publicznych pełnią swe funkcje w danym przedsiębiorstwie na zasadzie wolontariatu, ponieważ to właśnie ze względu na swój status członków tych organów zostali oni zaproponowani i powołani do pełnienia tych funkcji, oraz